

Zadeva C-142/22

Predlog za sprejetje predhodne odločbe

Datum vložitve:

2. marec 2022

Predložitveno sodišče:

Supreme Court (vrhovno sodišče, Irska)

Datum predložitvene odločbe:

25. februar 2022

Pritožnik:

OE

Nasprotna stranka:

The Minister for Justice and Equality

SUPREME COURT (VRHOVNO SODIŠČE)

[...] (ni prevedeno)

**V ZADEVI NA PODLAGI ČLENA 267 POGODBE O DELOVANJU
EVROPSKE UNIJE IN V ZVEZI S PREDLOGOM SODIŠČU EVROPSKE
UNIJE ZA SPREJETJE PREDHODNE ODLOČBE**

[...] (ni prevedeno) [sestava vrhovnega sodišča]

[...] (ni prevedeno)

**V ZADEVI, KI SE NANAŠA NA VLOGO NA PODLAGI ČLENA 22(7)
ZAKONA O EVROPSKEM NALOGU ZA PRIJETJE IZ LETA 2003
(EUROPEAN ARREST WARRANT ACT, 2003), KAKOR JE BIL
NADOMEŠČEN S ČLENOM 80 ZAKONA O KAZENSKEM
PRAVOSODJU (KAZNIVA DEJANJA TERORIZMA) IZ LETA 2005
(CRIMINAL JUSTICE (TERRORIST OFFENCES) ACT, 2005)**

**TER V ZADEVI, KI SE NANAŠA NA OSEBO OE (DATUM ROJSTVA:
9. september**

1980)

MED

**MINISTER FOR JUSTICE AND EQUALITY (MINISTER ZA
PRAVOSODJE IN ENAKOST)**

TOŽEČA STRANKA

IN

OE

TOŽENA STRANKA

**SKLEP Z DNE 25. FEBRUARJA 2022 O VLOŽITVI PREDLOGA ZA
SPREJETJE PREDHODNE ODLOČBE PRI SODIŠČU EVROPSKE
UNIJE NA PODLAGI ČLENA 267 POGODBE**

Tožena stranka je pritožbo vložila 6. julija 2021, in sicer zoper sodbo in sklep Court of Appeal (pritožbeno sodišče) [...] (ni prevedeno), izdana 27. maja 2021, s katerima je bila zavrnjena pritožba tožene stranke na sodbo in sklep High Court (višje sodišče) [...] (ni prevedeno), izdana 27. julija 2020, s katerima je bil dopuščen predlog tožeče stranke in s katerima je High Court (višje sodišče) izdalo soglasje k postopku zoper toženo stranko v odreditveni državi Nizozemski zaradi teh kaznivih dejanj, kot so navedena na strani 3, točka 4, dokumenta z naslovom: Additional European Arrest Warrant (dodatni evropski nalog za prijetje) z dne 18. julija 2019, in sicer: „člen 289 nizozemskega kazenskega zakonika: udeležba pri uboju z dne 15. decembra 2015; člen 46a v zvezi s členom 289 nizozemskega kazenskega zakonika: neuspešno napeljevanje k uboju v obdobju od 1. novembra 2015 do vključno 25. novembra 2015“, v pritožbi je predlagala izdajo sklepa o razveljavitvi navedene sodbe in sklepa na podlagi razlogov, kot so naštetih v navedeni pritožbi, glede pritožbe pa je bila pri tem sodišču dne 2. decembra 2021 opravljena obravnava na daljavo.

[...] (ni prevedeno) [procesne navedbe]

Izdaja sodbe v navedeni zadevi je bila predvidena za 18. februar 2022, ko je bila elektronsko tudi izdana, stranki pa sta dobili priložnost navesti svoji stališči o osnutku predložitvene odločbe.

Dejansko stanje in postopek sta taka, kot sta navedena v priloženi predložitveni odločbi.

To sodišče nadalje meni, da je za presojo vprašanj, ki so med strankama sporna, potrebno najprej odgovoriti na vprašanja glede pravilne razlage nekaterih določb prava Evropske unije, in sicer glede razlage člena 27 Okvirnega sklepa Sveta 2002/584/PNZ z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in

postopkih predaje med državami članicami (UL 2002, L 190, str. 1), kot je bil prenesen v irsko pravo z določbami zakona o evropskem nalogu za prijetje iz leta 2003 (European Arrest Warrant Act 2003; kakor je bil spremenjen).

SODIŠČE SE JE ODLOČILO Sodišču Evropske unije, v skladu s členom 267 Pogodbe o delovanju Evropske unije **V PREDHODNO ODLOČANJE PREDLOŽITI** naslednji vprašanji, kot sta navedeni v predložitveni odločbi:

1. Ali je treba člen 27 Okvirnega sklepa razlagati tako, da odločba o predaji osebe ustvari pravno razmerje med to osebo, izvršitveno državo članico in državo, ki je poslala zahtevo, zaradi katerega je za vsako vprašanje, za katero se šteje, da je bilo o njem v navedeni odločbi pravnomočno odločeno, treba šteti, da je bilo o njem odločeno tudi za namene postopka pridobitve soglasja k nadaljnjemu pregonu ali k izreku kazni za druga kazniva dejanja?
2. Če je odgovor na prvo vprašanje nikalen, ali nacionalno postopkovno pravilo krši načelo učinkovitosti, če zadevni osebi v okviru zahteve za soglasje preprečuje sklicevanje na ustrezno sodbo Sodišča Evropske unije, razglašeno po izdaji odločbe o predaji?

HKRATI PA JE ODREDILO, da se nadaljnja obravnava te pritožbe prekine, dokler Sodišče Evropske unije ne sprejme predhodne odločbe o zadevnih vprašanjih oziroma do izdaje nadaljnjega sklepa

[...] (ni prevedeno)

28. februar 2022

AN CHUIRT UACHTARACH

THE SUPREME COURT (vrhovno sodišče)

[...] (ni prevedeno) [sestava vrhovnega sodišča]

med/

V ZADEVI, KI SE NANAŠA NA VLOGO NA PODLAGI ČLENA 22(7) ZAKONA O EVROPSKEM NALOGU ZA PRIJETJE IZ LETA 2003 (EUROPEAN ARREST WARRANT ACT, 2003), KAKOR JE BIL NADOMEŠČEN S ČLENOM 80 ZAKONA O KAZENSKEM PRAVOSODJU (KAZNIVA DEJANJA TERORIZMA) IZ LETA 2005 (CRIMINAL JUSTICE (TERRORIST OFFENCES) ACT, 2005)

THE MINISTER FOR JUSTICE AND EQUALITY (MINISTER ZA PRAVOSODJE IN ENAKOST)

nasprotna stranka

in

OE

pritožnik

Predložitvena odločba SUPREME COURT (vrhovno sodišče) glede nekaterih vprašanj o razlagi prava Evropske unije Sodišču Evropske unije na podlagi člena 267 Pogodbe o delovanju Evropske unije z dne 28. februarja 2022

Uvod

- 1 Pritožba pri Supreme Court (vrhovno sodišče) se nanaša na razlago člena 27 Okvirnega sklepa Sveta 2002/584/PNZ z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (UL 2002, L 190, str. 1), kot je bil prenesen v irsko pravo z določbami zakona o evropskem nalogu za prijetje iz leta 2003 (European Arrest Warrant Act 2003; kakor je bil spremenjen).
- 2 Pritožnik je bil predan Kraljevini Nizozemski na podlagi treh evropskih nalogov za prijetje. Navedena odločba je v irskem pravu *res judicata*, zoper pritožnika pa je bil glede navedenih zadev na podlagi nizozemskega prava izpeljan postopek, bil je obsojen in izrečena mu je bila kazen.
- 3 The High Court of Ireland (višje sodišče, Irska), izvršitveni pravosodni organ, je prejelo zahtevo za podajo soglasja za nadaljnji pregon in odvzem prostosti navedeni osebi v zvezi z drugimi, ločenimi kaznivimi dejanji. Oseba OE podaja takega soglasja nasprotuje iz razloga, da organi, ki so izdali tri prvotne naloge, na podlagi prava EU niso imeli statusa „odreditvenega pravosodnega organa“. Čeprav na podlagi irskega prava ponovno odločanje o odločbi o predaji ni več mogoče, pa oseba OE trdi, da soglasja k nadaljnjemu pregonu ni mogoče podati, če nalogi, na katerih je temeljila navedena odločba, niso bili veljavno izdani.
- 4 V bistvu mora Supreme Court (vrhovno sodišče) odgovoriti na vprašanje, ali naj se pritožniku dovoli sklicevanje na ta argument, s čimer bi lahko uveljavljal retroaktivno veljavnost nekaterih sodb Sodišča Evropske unije, ali pa mu je mogoče to preprečiti na podlagi nacionalnega postopkovnega pravila. Nacionalno pravilo, ki je osrednji predmet spora, se imenuje *issue estoppel* (načelo prepovedi ponovnega odločanja o posameznem vprašanju), ki je podkategorija splošnejših načel o *res judicata*.

Ozadje

- 5 Dejansko stanje med strankama ni sporno, zato je ozadje zadeve mogoče enostavno na kratko povzeti. Pritožnik je bil leta 2017 predan Kraljevini Nizozemski na podlagi odločbe High Court (višje sodišče), ki je temeljila na treh evropskih nalogih za prijetje, prejetih od te države. Evropski nalogi za prijetje, ki

so bili izdani na različne datume v letu 2016, so se nanašali na predajo z namenom izvedbe postopka na podlagi obtožb, ki so med drugim zadevale pranje denarja, telesno poškodbo in poskus uboja. Dva naloga je izdalo državno tožilstvo iz Amsterdama, enega pa oddelek nacionalnega državnega tožilstva. V imenu pritožnika je bilo vloženih več ugovorov na predajo, vse pa je High Court (višje sodišče) zavrnilo ([...] (ni prevedeno), glej sodbo Minister for Justice proti OE (neobjavljena, izdana 2. februarja 2017)). Očitno je, da takrat ni bilo vloženega nobenega ugovora glede dejstva, da so naloge izdali državni tožilci. Sodnica High Court (višje sodišče) je v svoji analizi izrecno navedla, da je oba amsterdamska naloga izdal „pristojni pravosodni organ“. V sodbi ni izrecne omembe statusa naloga, ki ga je izdal nacionalni državni tožilec, vendar tudi ni razloga za domnevo, da je to sodišče menilo, da ima ta nalog drugačen status od ostalih dveh. Na več mestih v sodbi je naveden sklic na odgovore državnih tožilcev na zahteve za več informacij in ti odgovori so se šteli za zanesljive.

- 6 Pritožnik se na sodbo ni pritožil in je bil predan Nizozemski. Za kazniva dejanja, na katera so se nanašali nalogi, je bil zoper njega izveden postopek, v katerem je bil obsojen in mu je bila izrečena kazen 18 let zapora.
- 7 Pozneje so nizozemski organi pri High Court (višje sodišče), ki je izvršitveni pravosodni organ, vložili zahtevo za soglasje za nadaljnji pregon in odvzem prostosti pritožniku na podlagi nadaljnjih obtožb, ki niso bile predmet nobenega od prvotnih nalogov za prijetje. Podajo takega soglasja, ki pomeni odpoved načelu specialnosti, kot je določeno v nacionalnem pravu, omogoča člen 27 Okvirnega sklepa, ki je bil v to pravo prenesen s členom 22(7) zakona o evropskem nalogu za prijetje iz leta 2003, kakor je bil spremenjen. Zoper pritožnika je bil na podlagi novih obtožb že izveden sodni postopek, bil je obsojen in izrečena mu je bila dosmrtna zaporna kazen, vendar je potrebno soglasje izvršitvenega pravosodnega organa, preden je mogoče to izrečeno kazen odvzema prostosti izvršiti.
- 8 Prvotno zahtevo za soglasje v tej zadevi, s katero se je začel postopek na podlagi člena 22(7), je High Court (višje sodišče) poslal nizozemski nacionalni državni tožilec 1. maja 2019. Sodišče EU je 27. maja 2019 izdalo sodbo v združenih zadevah OG in PI (Državni tožilstvi v Lübecku in Zwickau) (C-508/18, EU:C:2019:456, in C-82/19/PPU, EU:C:2019:337; v nadaljevanju: zadevi OG in PI). Odločilo je, da državnih tožilcev ni mogoče šteti za „odreditveni pravosodni organ“ v smislu Okvirnega sklepa, kadar obstaja tveganje, da bodo v okviru sprejetja odločitve v zvezi z izdajo evropskega naloga za prijetje v posamezni zadevi neposredno ali posredno nanje naslovljeni zunanji napotki ali navodila izvršne veje oblasti.
- 9 High Court (višje sodišče) je zahtevo za soglasje prejelo 23. julija 2019. Nasprotna stranka (ministrica) se je takrat pred sodiščem strinjala, da nizozemski nacionalni državni tožilec ni „pravosodni organ“, in zdi se, da je bila zahteva iz tega razloga umaknjena in nobena odločba ni bila izdana. Nekaj dni pozneje pa je bila prejeta še ena zahteva za soglasje. To je izdal preiskovalni sodnik v Amsterdamu na predlog tožilca. Videti je, da je bila na Nizozemskem sprejeta

nova zakonodaja, ki je začela veljati 13. julija 2019, na podlagi katere mora evropski nalog za prijetje izdati sodnik.

Zakonski okvir

- 10 Evropski nalog za prijetje je opredeljen v členu 1 Okvirnega sklepa kot „sodna odločba, ki jo izda država članica z namenom prijetja in predaje zahtevane osebe s strani druge države članice z namenom uvesti kazenski postopek ali izvršiti kazen zapora ali ukrep, vezan na odvzem prostosti“. Pojem „odreditveni pravosodni organ“ je opredeljen v členu 6 kot „pravosodni organ odreditvene države članice, ki je po pravu te države pristojen za odreditev evropskega naloga za prijetje“. Kot je bilo ugotovljeno v združenih zadevah OG in PI (Državni tožilstvi v Lübecku in Zwickau), C-508/18 in C-82/19/PPU), je pojem „odreditveni pravosodni organ“ avtonomni pojem prava EU.
- 11 Člen 27 Okvirnega sklepa se nanaša na morebitni pregon osebe, ki je bila predana, zaradi kaznivih dejanj, ki se razlikujejo od tistih, navedenih v evropskem nalogu za prijetje, ki je bil podlaga za predajo. Odstavek 2 navedenega člena vsebuje splošno pravilo, da se osebe ne sme kazensko preganjati, kaznovati ali ji kako drugače odvzeti prostost za dejanje, ki je bilo storjeno pred predajo in se razlikuje od dejanja, zaradi katerega je bila predana. Na podlagi odstavka 1 lahko države članice uradno obvestijo Generalni sekretariat Sveta, da se strinjajo z odpovedjo uporabi navedenega pravila. Irska te možnosti ni uporabila, zato se splošno pravilo uporablja, vendar ob upoštevanju izjem iz odstavka 3. Izjema, ki je pomembna v tej pritožbi, je navedena v odstavku 3(g) in se nanaša na soglasje, ki ga poda izvršitveni pravosodni organ. Odstavek 4 določa, da se zahteva za soglasje predloži izvršitvenemu pravosodnemu organu. Soglasje se poda ali zavrne na isti podlagi kot v zadevi, ki se nanaša na zahtevo za predajo, to je s sklicevanjem na razloge iz členov 3 in 4.
- 12 Podobne opredelitve pojmov vsebuje tudi zakon o evropskem nalogu za prijetje iz leta 2003, kakor je bil spremenjen. Evropski nalog za prijetje je „nalog, sklep ali odločba pravosodnega organa“. „Pravosodni organ“ je „sodnik ali druga oseba, ki je na podlagi prava zadevne države članice pooblaščen za opravljanje enakih ali podobnih funkcij kot jih v skladu s členom 33 opravlja sodišče v državi“ (to je funkcija izdaje evropskega naloga za prijetje). „Odreditveni pravosodni organ“ je „pravosodni organ v odreditveni državi, ki je izdal ustrezni nalog“. „Odreditvena država“ je „država članica [...] katere pravosodni organ je izdal evropski nalog za prijetje“.
- 13 Člen 22 zakona iz leta 2003 je bil v celoti nadomeščen s členom 80 zakona o kazenskem pravosodju (kazniva dejanja terorizma) iz leta 2005 (Criminal Justice (Terrorist Offences) Act 2005). Člen 22(7) zdaj določa:

(7) *High Court (višje sodišče) lahko v zvezi z osebo, ki je bila na podlagi tega zakona predana odreditveni državi, poda soglasje k:*

(a) postopku, ki se zoper osebo v odreditveni državi uvede zaradi kaznivega dejanja,

(b) izreku kazni zaradi kaznivega dejanja v odreditveni državi, vključno s kaznijo, ki vključuje omejitev prostosti osebe, ali

(c) postopku, ki se uvede zoper osebo, ali k odvzemu prostosti osebe v odreditveni državi za izvršitev kazni ali sklepa o priporu zaradi kaznivega dejanja,

na podlagi pisne zahteve odreditvene države.

- 14 Odstavek 8 (kakor je bil nadomeščen s členom 15 zakona o evropskem nalogu za prijetje (vloga, predložena tretjim državam, in sprememba) ter izročitvah (sprememba) iz leta 2012 (European Arrest Warrant (Application to Third Countries and Amendment) and Extradition (Amendment) Act 2012)) določa, da se soglasje iz odstavka 7 zavrne, če gre za kaznivo dejanje, za katerega oseba na podlagi dela 3 navedenega zakona ne more biti predana. (Del 3 vsebuje določbe o temeljnih pravicah, korespondenci, prepovedi ponovnega sojenja o isti stvari, pregonu zahtevane osebe znotraj države na podlagi istega dejanskega stanja, starosti, pri kateri oseba postane kazensko odgovorna, ekstrateritorialnosti in sojenjih v nenavzočnosti.)
- 15 Morda je pomembno navesti tudi, da pred uvedbo sistema evropskega naloga za prijetje sodišča na Irskem niso imela pristojnosti odpovedati se pravilu specialnosti – za to je bil na podlagi določb zakona o izročitvah iz leta 1965 (Extradition Act 1965) pristojen minister za pravosodje. Ta ureditev se še vedno uporablja v zadevah izročitev v države, ki niso v EU.

Postopek

- 16 Pritožnik s svojimi ugovori na zahtevo za soglasje pred High Court (višje sodišče) ni bil uspešen, saj je to sodišče menilo, da se zadeva nanaša na vprašanje uporabe načela *res judicata*. Navedeno sodišče je odločilo, da uporabo njegovega argumenta preprečujejo nacionalna pravila, na podlagi katerih je odločba iz leta 2017 pravnomočna (glej zadevo Minister for Justice and Equality proti OE, [2020] IEHC 369). Pritožnik se je na odločitev pritožil. Preden je zadeva prišla pred Court of Appeal (pritožbeno sodišče), je Sodišče EU izdalo sodbo v zadevi Openbaar Ministerie in drugi proti AZ (C-510/19; v nadaljevanju: AZ), v kateri je odločilo, da se nizozemski državni tožilci ne morejo šteti za „pravosodne organe“ v smislu Okvirnega sklepa.
- 17 Court of Appeal (pritožbeno sodišče) se je strinjalo s trditvijo ministrice, da čeprav zdaj navedene trditve niso bile predložene v izvirnem postopku o evropskem nalogu za prijetje pred High Court (višje sodišče), pa jih je sodnica tega sodišča obravnavala „po uradni dolžnosti“ in o njih odločila. V danih okoliščinah je veljalo načelo *estoppel*, ki je preprečevalo neposredno izpodbijanje

njene odločitve v zvezi s tem oziroma izpodbijanje odločbe o predaji (*collateral attack*).

- 18 Sprejet je bil tudi argument ministrice, da odločbe Sodišča EU ne vplivajo na nacionalna pravila o pravnomočnosti sodb. Court of Appeal (pritožbeno sodišče) je priznalo, da je Sodišče EU izrecno zavrnilo časovno omejevanje učinkov svojih odločb v zadevah OG in PI ter v zadevi AZ. Vendar pa je v številnih zadevah, tudi v zadevi *Asturcom Telecomunicaciones*, [2009] EU:C:2009:615, poudarilo pomen načela, da sodnih odločb, ki so postale pravnomočne, po tistem, ko so bile izkoriščene vse pravice do pritožbe oziroma ko so roki za pritožbo potekli, ni več mogoče izpodbijati. Pravo EU ni zahtevalo, naj se prenehajo uporabljati postopkovna pravila glede tega načela, tudi kadar bi to nacionalnemu sodišču omogočilo popravek kršitve določbe prava EU. To načelo je omejeno z načeloma učinkovitosti in enakovrednosti, vendar pritožnik ni zatrjeval, da bi bili navedeni načeli kršeni, če bi bila v tej zadevi uporabljena pravila o pravnomočnosti sodb. Zato je Court of Appeal (pritožbeno sodišče) pritožbo zavrnilo (glej zadevo *Minister for Justice and Equality proti OE*, [2021] IECA 159).
- 19 Supreme Court (vrhovno sodišče) je 22. septembra 2021 odobrilo nadaljnjo pritožbo. Menilo je, da se zadeva nanaša na vprašanja splošnega javnega pomena glede razlage zakona o evropskem nalogu za prijetje iz leta 2003, glede razmerja med prvotno odločbo o predaji in zahtevo za soglasje k nadaljnjemu pregonu in odvzemu prostosti, glede učinka odločb Sodišča EU na tako razmerje, ter glede vprašanja, v kolikšni meri, če sploh, se koncepta *res judicata* in načelo *estoppel* lahko uporabita v postopkih v zvezi z evropskim nalogom za prijetje (glej [2021] IESCDT 108).
- 20 Pritožnik priznava, da je odločba o njegovi predaji iz leta 2017 po irskem pravu *res judicata*, pravo EU pa ne zahteva njene ponovne obravnave. Njegov primarni ugovor na podajo soglasja (in edini, ki je še predložen) temelji na zakonskih določbah glede postopka podaje soglasja. Za namene člena 22(7) mora zahtevo za soglasje podati „odreditvena država“, ta pa je opredeljena kot država, katere „pravosodni organ“ je izdal prvotni evropski nalog za prijetje. Pritožnik zatrjuje, da ker se državni tožilci, ki so izdali evropske naloge za prijetje, na podlagi prava EU ne morejo šteti za „pravosodne organe“, Nizozemske ni mogoče šteti za „odreditveno državo“.
- 21 Pritožnik se sklicuje na odločbe nacionalnih sodišč in zatrjuje, da se načela *res judicata* v zadevah glede izročitve ne uporabljajo. Sprejema, da se načelo *estoppel* lahko uporabi, vendar v zvezi s tem zatrjuje, da tega načela ni mogoče uporabiti, kadar so se pravne okoliščine bistveno spremenile. Taka pomembna sprememba naj bi bila sodba v zadevah OG in PI. Zatrjuje, da je postopek podaje soglasja, čeprav je povezan s postopkom predaje, kljub vsemu „samostojna“ zadeva, v kateri lahko pritožnik navede kateri koli argument glede veljavnosti zahteve, kot če bi šlo za običajen evropski nalog za prijetje. Sklicuje se predvsem na sodbo v zadevi AZ in stališče, da lahko soglasje posega v svobodo zadevne osebe, saj lahko privede do določitve višje kazni. Nadalje zatrjuje, da če se ministrici v tej

zadevi dovoli sklicevanje na načelo *res judicata* in na načelo *estoppel*, bi to pomenilo, da bi morala irska sodišča v naknadnih postopkih, ki se nanašajo na povsem druga kazniva dejanja, odločati na podlagi, ki nedvomno ni v skladu s pravom EU.

- 22 Ministrica ne nasprotuje razlagi zakona, ki jo je predložil pritožnik, in ne trdi, da Okvirni sklep zahteva drugačno razlago. Trdi pa, da bi bilo treba vsakršno vprašanje o pristojnosti nizozemskih tožilcev, da delujejo kot „odreditveni pravosodni organi“, šteti, da je bilo leta 2017 pred High Court (višje sodišče) dokončno rešeno, in da se načelo *estoppel* nanaša na navedeno dokončno opredelitev, zato vprašanja njihove pristojnosti ni mogoče več obravnavati. Čeprav točno o tem vprašanju ni odločal noben irski organ, pa se ministrica sklicuje na ugotovitve sodišč, iz katerih izhaja, da se načelo *estoppel* teoretično lahko uporabi na področju izročitev, in sicer na enak način in v skladu z enakimi merili kot v običajni civilni pravdi.
- 23 Ministrica se strinja, da je treba odločbam Sodišča EU priznati retroaktiven učinek. Vendar pa navaja, da na podlagi prava EU navedeni dejavnik ne vpliva na uporabo nacionalnega pravila o načelu *estoppel*, če se s tem ne krši načel učinkovitosti in enakovrednosti. Trdi, da sodbe v zadevah OG in PI ter AZ niso spremenile prava, ampak ga samo pojasnile. Zato niso povzročile bistvenih sprememb pravnih okoliščin. Šteti bi bilo treba, da je pri prvotni odločbi o predaji prišlo do napake v pristojnosti, na katero se zdaj ni mogoče več sklicevati.

Sodba Supreme Court (vrhovno sodišče)

- 24 Supreme Court (vrhovno sodišče) je izdalo sodbo (glej [2022] IESC 10), ki se nanaša na zadevna načela nacionalnega prava in prava EU.
- 25 Nacionalno pravo o *res judicata* in vprašanju načela *estoppel* je zapleteno (tudi zato, ker terminologija ni vedno dosledno uporabljena). Navedeni povzetek se ne nanaša na sorodne koncepte, kot so izpodbijanje odločbe iz druge zadeve (*collateral attack*), zloraba postopka ali pravilo, da morajo stranke že v prvem postopku navesti vse argumente in jih ne smejo zamolčati z namenom sklicevanja nanje v novem postopku, katerega cilj bi bil razveljavitev zanje neugodne odločbe.
- 26 V zadevi se načeloma lahko uporabi načelo *estoppel*, kadar:
- (i) sodbo izda pristojno sodišče;
 - (ii) je sodba pravnomočna;
 - (iii) se sodba nanaša na vprašanje, na katerega se stranka poskuša sklicevati v poznejšem postopku; in

- (iv) so stranke iste osebe (ali osebe, ki imajo v pravdi pomemben interes) kot stranke postopka, v katerem se postavi vprašanje načela *estoppel*.
- 27 Zgorajnavedena merila izhajajo iz odločb Supreme Court (vrhovno sodišče) v zadevah *Belton proti Carlow County Council*, [1997] 1 I.R. 172, in *Sweeney proti Bus Átha Cliath*, [2004] 1 I.R. 576, nedavno pa so bila obravnavana v sodbi [...] (ni prevedeno) v zadevi *George proti AVA Trade (EU) Limited*, [2019] IEHC 187.
- 28 Brez poseganja v vprašanja v zvezi z, na primer, goljufijo (ki se v tej zadevi očitno ne postavljajo), pa je pomembno navesti, da za načelo *estoppel* velja več omejitev. Ena od njih je morebitni učinek sodne odločbe kot pravni precedens. Pravdni stranki, katere zadeva je bila zaključena, ne dovoljuje ponovne obravnave, lahko pa se nanjo sklicuje v primerih ali zadevah, o katerih še ni pravnomočno odločeno, tudi če je bilo v prejšnji odločbi, v ločeni zadevi, o takem vprašanju za zadevno osebo odločeno neugodno. Podobno je mogoče tudi, da zakonodajna sprememba prepreči sklicevanje na načelo *estoppel*.
- 29 Na področju javnega prava se na načelo *estoppel* ni mogoče sklicevati, kadar se obravnava pravilna razlaga zakona ali določbe ustave. Bilo bi v nasprotju z javnim redom, če bi se dovolilo, da se o takem vprašanju odloči na podlagi privolitev ali priznanj strank ali na podlagi napake sodnika. Kadar se vprašanje torej nanaša na razlago zakona, ki omogoča redno pobiranje davka ali druge javne dajatve, lahko na podlagi dejstva, da je sodišče predhodno ugotovilo odgovornost na podlagi sodnikove razlage zadevne določbe, odločba, v kateri je bila dana taka razlaga, postane *res judicata* glede zahtevka v navedenem postopku. Vendar pa to stranki ne preprečuje ponovnega odprtja vprašanja v okviru poznejšega zahtevka (glede na okoliščine lahko stranka še vedno izgubi na podlagi načela precedensa, ker je o vprašanju že odločilo sodišče višje ali enake pristojnosti).
- 30 Načelo *estoppel* nima nobene vloge v kazenskih postopkih.
- 31 V irskem pravu so izročitve tradicionalno obravnavane kot posebno področje. To je veljalo že pred uvedbo sistema evropskega naloga za prijetje in se je na splošno pripisovalo dejstvu, da ima sodišče v izročitvenem postopku bolj inkvizitorno vlogo kot v običajnem adversarnem postopku. Šteje se, da ta značilnost velja tudi v okviru evropskega naloga za prijetje, na kar kaže tudi pravica sodišča, da zahteva informacije od države, ki je poslala zahtevo, če meni, da je to potrebno. Odločitev sodišča je torej manj odvisna od dokazov in trditev strank kot v drugih postopkih.
- 32 Včasih je veljalo, da načela *res judicata* nimajo vloge pri izročitvah. Če to vprašanje obravnavamo podrobneje, pa je očitno, da gre za preveč poenostavljeno stališče. Odločba o tem, ali naj se predaja dovoli ali zavrne, postane *res judicata*, ko dobi status pravnomočne sodbe. Vendar pa je na podlagi številnih odločb v praksi uveljavljeno, da odločba o zavrnitvi predaje zaradi napak v nalogu, ki je podlaga za zahtevo, ne preprečuje obravnave novega naloga. V nekaterih zadevnih

sodbah so ugotovitve sodnikov, iz katerih izhaja, da je mogoče načelo *estoppel* uporabiti glede posameznega vprašanja, o katerem je bilo že odločeno v prejšnjem postopku. Če zavrnitev na primer temelji na ugotovitvi glede posameznega vprašanja in v naknadnem nalogu to vprašanje ni obravnavano, lahko izvršitveni pravosodni organ ugotovi, da velja načelo *estoppel* (ali da gre pri drugi vlogi za izročitev za zlorabo postopka).

- 33 Supreme Court (vrhovno sodišče) skrbi, da če bi v tej zadevi odločilo, da načelo *estoppel* velja, bi ta odločitev lahko omejila retroaktiven učinek sodb Sodišča EU, omogočala nadaljnjo uporabo pravne napake in v nedopustni meri zmanjšala učinkovitost sodnega varstva v postopkih glede evropskega naloga za prijetje. Če pa odloči, da načelo *estoppel* ne velja, pritožnik pridobi korist, ki je ne bi imel, če bi se na to vprašanje skliceval v prejšnji pravdi o vprašanju predaje. Ta ugotovitev izhaja iz dejstva, da bi tak argument nedvomno moral uspeti v navedeni fazi, tudi če bi bilo potrebno sklicevanje na sodno prakso Sodišča EU. Vendar pa v takem primeru na podlagi irskega prava ne bi bilo nobene prepovedi glede obravnave novega naloga, ki bi ga izdal sodnik po spremembi zadevnega nizozemskega zakona. Ob upoštevanju dejanskega sosledja dogodkov se zdi, da je položaj nepopravljiv, če pritožnik zdaj uspe.
- 34 Supreme Court (vrhovno sodišče) meni, da je odgovor na vprašanje, ali naj se pritožniku zdaj dovoli sklicevanje na argument o statusu prvotnih nalogov, odvisen od pravilne pravne opredelitve razmerja med postopkom predaje in postopkom podaje soglasja. Če naj se šteje, da gre za ločena, „samostojna“ postopka, pri katerih je lahko vsak ugovor, ki je bil zadevni osebi na voljo v postopku predaje, predmet novega argumenta ali nadaljnjega argumenta v postopku v zvezi s soglasjem, načelo *estoppel* ne velja. Če pa se šteje, da sta postopka tako tesno povezana, da je treba vprašanje, o katerem je bilo nujno treba odločiti v postopku predaje, šteti za odločeno tudi za namene postopka v zvezi s soglasjem, se pritožniku v tej fazi ne dovoli sklicevanje na argument glede statusa „odreditvenega pristojnega organa“.
- 35 Glede na to, da postopek v zvezi s soglasjem ureja zakonodaja, s katero se prenaša člen 27 Okvirnega sveta, sodišče meni, da je treba o tem vprašanju odločiti na podlagi prava EU. Nadalje, sodišče meni, da ne gre za *acte clair*. Ob upoštevanju sodb v zadevah CILFIT proti Ministero della Sanità (C-283/81, EU:C:1982:335) in Consorzio Italian Management e Catania Multiservizi in Catania Multiservizi (C-561/19, EU:C:2021:779) ter svojih obveznosti kot sodišče, zoper odločitve katerega v nacionalnem pravu ni pravnih sredstev, sodišče meni, da je treba prositi Sodišče EU za izdajo odločbe na podlagi člena 267 Pogodbe o delovanju Evropske unije.

Prošnja za hitri ali nujni postopek

- 36 Pritožniku je na Nizozemskem odvzeta prostost, zato je razumljivo, da želijo organi navedene države čim prej razjasniti njegov pravni status v tej državi. V

navedenih okoliščinah Supreme Court (vrhovno sodišče) prosi, da Sodišče EU odloči o uporabi hitrega ali nujnega postopka, kot sta predvidena v Poslovniku Sodišča.

Vprašanji za predhodno odločanje

[...] (ni prevedeno) [Ponovitev vprašanj, ki sta navedeni zgoraj]

DELOVNI DOKUMENT